

BÖLCSESSÉG KÖNYVE

1. fejezet

1. Szeressétek az igazságot ti föld bírái! Gondoljatok az Úrra jó lélekkel, keressétek őt szívetek egyszerűségében,
2. mert azok találnak rá, akik nem kísértik, s azoknak nyilvánítja ki magát, akik bíznak benne!
3. Az aljas gondolatok ugyanis eltávolítanak Istentől, s a próbára tett hatalom megfeddi a balgákat.
4. Mert nem tér a bölcsesség gonosz szándékú lélekbe, és nem lakik bűnnek adózó testben.
5. Hisz a fegyelem szent lelke menekül a hamisságtól, távol tartja magát az esztelen gondolatoktól, és visszariad, ha igazságtalanság közelít.
6. A bölcsesség emberbarát lélek ugyan, de nem hagyja büntetlenül a káromló ajkának vétkét, mert Isten az ember veséit kutatja, a szívet jól megvizsgálja, és nyelvét meghallgatja.
7. Az Úr lelke ugyanis betölti a földkerekséget, s aki egybefogja a mindenséget, az tud is minden szóról!
8. Ezért senki nem maradhat rejtve, aki igaztalant beszél, nem kerüli el azt a büntető igazság, mert az istentelennek számot kell adnia fondorlataiért, és beszédeinek híre eljut az Istenhez, hogy gonoszságai elvegyék a büntetésüket.
10. Hisz mindent meghall a féltékeny fül, s a zúgolódás moraja nem marad rejtve!
11. Kerüljétek tehát a hasztalan zúgolódást, s óvjátok nyelveteket a rágalomtól, mert beszéd titokban sem hangzik el büntetlenül, s a hazug száj megöli a lelket.
12. Ne törjétek magatokat a halál után tévelygő életetekkel, ne siettesétek romlásotokat kezetek munkájával!
13. Hisz Isten nem alkotta a halált, és nem leli örömét az élők vesztén.
14. Azért teremtett mindent, hogy legyen, s a földkerekség nemzedékeit gyógyulásra szánta. Nincs meg bennük a romlás mérgé, és nincs a földön az alvilág országa!
15. Az igazság ugyanis örök és halhatatlan.
16. A gonoszok azonban kézzel és szóval magukhoz édesgetik a halált, a barátjuknak hiszik, sorvadnak utána, szövetségre lépnek vele, és méltók is arra, hogy martalékává legyenek.

2. fejezet

1. Tévesen vélekedve azt mondják egymásnak: "Rövid az életünk értelme és szomorú, nincsen orvosság az ember halála ellen, és nincs, akiről tudnák, hogy visszajött az alvilágból.
2. Mert semmiből lettünk és majd olyanok leszünk, mintha nem is lettünk volna, mert csak füst az éltető lehelet orrunkban, s a gondolat csak szikra szívünk lüktetésére:
3. ha ez elalszik, testünk hamuvá lesz, a lélek pedig elszáll, mint gyenge szellő.
4. Idő múltán elfelejtik nevünket is, és senki sem gondol többé tetteinkre. Életünk elmúlik, ahogy a felhő szertefoszlik, eloszlik mint a köd, melyet a nap sugara elűz, és a melege földre sújt.
5. Olyan az életünk, mint az árnyék vonulása, és végünkből nincs visszatérés, mert le van pecsételve az, és nem tér vissza senki sem.
6. Rajta tehát! Éljük a jelen javakkal, élvezzük a teremtést sietve, míg fiatalok vagyunk!
7. Töltekezzünk pompás borral és mirhával, ne menjünk el az évszak virágai mellett!
8. Koszorúzzuk magunkat rózsákkal, mielőtt elhervadnának, ne maradjon rét kicsapongásainktól érintetlen!
9. Egyikünk se vonja ki magát tobzódásunkból, mindenütt rakjuk le vígságunk jeleit, mert ez a mi osztályrészünk, ez a mi sorsunk!
10. Nyomjuk el a szegény igazat, ne kíméljük az özvegyet, és ne tekintsünk a koros aggastyán ősz hajára!
11. Erőnk legyen az igazság mércéje, mert ami gyenge, az haszontalan!
12. Leselkedjünk tehát az igazra, mert az utunkban áll, és ellenkezik tetteinkkel, törvényszegést vet a szemünkre, s megszól, hogy vétettünk a tisztesség ellen.
13. Azzal kérkedik, hogy nála van az Isten ismerete, és Isten gyermekének mondja magát.
14. Nézeteinknek ő a vádlója,
15. még az is terhes nekünk, ha látjuk őt, mert élete másokétól különbözik, és ösvényei egészen különösek.
16. Ő komolytalannak néz minket, tartózkodik útjainktól, mint a szennytől, s boldognak hirdeti az igazak végét, és azzal dicsekszik, hogy az Isten az ő atyja.
17. Lássuk tehát, igazak-e beszédei? Tegyük próbára, mi lesz majd vele, tudjuk meg, milyen lesz a vége!

18. Mert ha az igaz Isten gyermeke, akkor ő meg is óvja, és kiragadja ellenségei kezéből.
19. Tegyük őt próbára szidalommal, kínzással, hogy megismerjük szelídségét, és kipróbáljuk állhatatosságát!
20. Ítéljük őt gyalázatos halálra, mert – amint mondja – oltalomban részesül!
21. Így gondolják őket, de tévednek, mert gonoszságuk vakká tette őket.
22. Nem ismerik Isten titkait, nem remélik a jóság bérét, és nem tekintik a szeplőtelen lelkek jutalmát.
23. Isten ugyanis halhatatlannak teremtette az embert, és saját hasonlóságára és képére alkotta,
24. a halál pedig a sátán irigységéből jött a világba, és követik őt azok, akik az ő oldalán vannak.

3. fejezet

1. Az igazak lelkei azonban Isten kezében vannak, s a halál kínja nem éri őket.
2. Úgy látszott a balgák szemében, hogy meghaltak, távozásukat balsorsnak vélték,
3. és végső romlásnak, hogy elmentek tőlünk, ők azonban békességben vannak,
4. ha kint szenvedtek is az emberek szemében, reménységük halhatatlansággal teljes,
5. kevés fenyítés után nagy javakban van részük, mert Isten próbára tette, és magához méltóknak találta őket.
6. Megvizsgálta őket, mint az aranyat a kohóban, és elfogadta őket egészen eléggő áldozatul. Látogatásuk idején pedig
7. az igazak felragyognak, olyanokká lesznek, mint a szikra, amely a nádasban tovaterjed,
8. ítélkeznek nemzeteken, és uralkodnak népeken, s az Úr lesz a királyuk örökké.
9. A benne bízók megértik az igazságot, s a hívek kitartanak mellette szeretetben, mert választottjai kegyben és békességben részesülnek.
10. A gonoszok pedig gondolataik szerint bűnhődnek, mivel lenézték az igazat, és eltávoztak az Úrtól.
11. Mert aki a bölcsességet és fegyelmet megveti, boldogtalan. A reményük hiú, fáradságuk haszontalan, és munkájuk hiábavaló,
12. asszonyaik esztelenek, gyermekeik gonoszak,

13. és nemzetségük elátkozott. Boldog a magtalan, ha szeplő nincs benne, ha bűnös ágyról nem tudott, és lesz gyümölcse az igaz lelkek látogatásakor.
14. Boldog az eunuch is, aki nem követett el kezével törvénysértést, és nem eszelt ki gonosz dolgot Isten ellen, mert elveszi a hűség kiváló jutalmát, s a legkedvesebb osztályrészt Isten templomában.
15. Mert a nemes törekvések gyümölcse dicsőséges, s a bölcsesség gyökere el nem pusztul.
16. A házasságtörők gyermekei azonban nem boldogulnak, s a törvénytelen ágnak ivadéka elpusztul.
17. Ha hosszú is az életük, becsületük nincsen, és öregkoruk végül tisztesség híjával lesz.
18. Ha pedig előbb meghalnak, nincsen reményük, sem vigaszuk a törvénykezés napján,
19. mert igaztalan nemzedéknek gonosz a vége!

4. fejezet

1. De szép a tiszta nemzedék dicsőségében, mert halhatatlan az emlékezete, és ismert Isten és ember előtt.
2. Ha jelen van, utánozzák, ha távozott, visszakívánják. Koszorúval a fején, győztesként vonul fel az örökkévalóságba, miután elnyerte a szeplőtelen viadalok jutalmát.
3. De nincs haszon az istentelenek népes gyermekrajában, a fattyúhajtás nem bocsátja mélyre gyökerét, és nem tesz szert szilárd alapra
4. mert ha ideig-óraig burjánzik is ága, gyenge lévén, a szél megingatja, s a vihar ereje gyökerestül kitépi.
5. A fejletlen hajtások letöredeznek, a gyümölcsük élvezhetetlen, fanyar ízű, és semmi hasznát sem lehet venni,
6. mert a törvénytelen együttlétből sarjadt gyermekek a bűnözés tanúi szüleik ellen ítéletük idején.
7. Az igaz azonban, haljon bár meg idő előtt, nyugalomra talál.
8. Mert a tisztas aggkort nem a hosszú élet adja, és nem az évek száma méri, inkább az ember bölcsessége az igazi ősz haj,
9. s a szeplőtelen élet az igazi aggkor.
10. Mivel kedvessé lett Isten előtt, szeretetet talált, és ő elvitte, mert bűnösök között töltötte életét,

11. elragadta, hogy a gonoszság meg ne rontsa az elméjét, s az álnokság meg ne tévessze lelkét.
12. Mert a könnyelműség igézete homályba burkolja a jót, s a csapongó szenvedély megrontja az ártatlan szívet.
13. Mivel hamar tökéletessé lett, hosszú időt töltött be.
14. Mert lelke kedves volt Isten előtt, sietve kiragadta őt a gonoszság közepéből. A népek látták, de meg nem értették, és nem vették szívére azt,
15. hogy Isten kegyelme és irgalma vár szentjeire, és irgalmas látogatása választottjaira.
16. Az igaz azonban, ha meghalt, megítéli az életbenmaradt gonoszokat, s a hamar tökéletessé lett ifjúkor a bűnös hosszú életét.
17. Látják ugyanis a bölcsnek végét, de nem értik, mit rendelt felőle Isten, és miért helyezte őt az Úr biztonságba.
18. Látják őt és lenézik, az Úr azonban kineveti őket.
19. Ők pedig becstelen hullává lesznek, és gyalázatban lesz részük a halottak közt örökre, mert ő letaszítja az ilyen gőgösöket, hogy meg sem mukkannak, és ledönti őket alapjukról. Végső pusztulásra jutnak és nyögnek, emlékük pedig elenyészik.
20. Remegve jönnek elő, amikor bűneiket számonkérlik, és törvényszegéseik vádlókként lépnek fel ellenük.

5. fejezet.

1. Akkor az igazak nagy bátorsággal állnak azok ellenébe, akik sanyargatták őket, és hiábavalónak gondolták fáradságukat.
2. Amikor ezt látják, iszonyú félelem rendíti meg őket, s elámulnak a nem várt, hirtelen üdvösség miatt.
3. Bánkódva mondják majd egymásnak, s elfogódott szívvel sóhajtoznak:
4. "Ezek azok, akiken egykoron nevtünk, akikből csúfot űztünk! Mi, ostobák, életüket örültségnek és végüket dicstelennek véltük.
5. Íme, mint számolják őket Isten fiai közé, s a szentek között van részük!
6. Valóban, letértünk az igazság útjáról, az igazság világa nem fénylett nekünk, s az értelem napja nem kelt fel számunkra!
7. Az igazságtalanság és romlás útjain elfáradtunk, bejártunk kietlen utakat, az Úr útjáról azonban nem tudtunk.
8. Mi hasznát láttuk a gőgnek? És mit nyertünk, ha a gazdagsággal kérkedtünk?

9. Mindez elmúlt, mint az árnyék, mint a szálló mendemonda,
10. mint a hajó, amely a hullámzó vizet átszeli, amelynek, ha elhaladt, nem találni nyomát, sem gerince ösvényét a habokon,
11. és mint a légben szálló madár, amelynek nem lehet meglelni útja nyomát, mert a lenge levegőn suhogó szárnyakkal csapkodva erővel hasít utat a légben, és szárnyát lebbentve tovarepül, s utána útjának semmi nyoma sem marad,
12. vagy mint ahogy a célbalőtt nyíl után, az átszelt levegő rögtön ismét összefolyik, úgyszólván nem lehet látni pályáját:
13. éppígy mi is, alighogy megszülettünk, máris elenyészünk, s az erény semmi nyomát nem tudtuk felmutatni, sőt elemésztett minket gonoszságunk!"
14. Valóban, a gonosz reménye olyan, mint a szélfúttá pehely, mint a könnyű hab, amelyet vihar kerget, mint a füst, amelyet a szél eloszlat, s mint az egynapos átutazó vendég emléke!
15. Az igazak ellenben örökké élnek, és jutalmuk az Úrnál van, gondjuk viselése a Magasságbelinél;
16. ezért nyerik el az ékesség országát s a szépség koronáját az Úr kezéből, mert jobbjaival betakarja, és szentséges karjával megvédi őket.
17. Felveszi fegyverzetül haragvó indulatát és felfegyverzi a teremtést az ellenség megtorlására,
18. felölti mellvértnek az igazságosságot, és sisak gyanánt felteszi a kemény ítéletet;
19. felveszi győzhetetlen pajzsául a szentséget,
20. és dárdájává élesíti a bösz haragot. Vele együtt a világ is harcba száll az esztelenek ellen,
21. elröppennek a villámok jól találó nyilai, s a felhőkből, mint jól kivont íjból szállnak, és biztosan a célba csapódnak.
22. Belőlük, mint parittyából haragos jégkövek röpülnek, felzúdul ellenük a tenger vize, s a folyók háborogva elöntik őket.
23. Hatalmas vihar kel fel ellenük, és mint a forgószelel, szétszórja őket, igazságtalanságuk pusztává teszi az egész földet, s a gonoszság felforgatja a hatalmasok trónját.

6. fejezet

1. Hallgassatok tehát, királyok, és értsetek! Okuljatok, akik kormányozzátok a föld határait!

2. Figyeljete ti, akik sokaság fölött uralkodtok, és népek nagy számával hivalkodtok!
3. Mert az Úrtól nyertétek a hatalmat, s a Fölségestől az uralmat, aki számonkéri tetteiteket, és kifürkészi terveiteket;
4. mert, noha országa szolgái vagytok, nem ítéltetek igazul, nem tartottátok meg az igazság törvényét, és nem jártatok Isten akarata szerint.
5. Iszonyúan és hamar megjelenik nektek, mert szigorú ítélet vár a hatalmon levőkre!
6. A kicsiny ugyanis irgalmat talál, de kemény fenyítés vár a hatalmasokra,
7. mert Isten nem tart senki személyétől, és nem fél senki rangjától, hisz a kicsinyt is, a nagyot is ő alkotta, s egyaránt viseli gondját mindegyiknek.
8. Az erősekre azonban szigorúbb vizsgálat vár!
9. Hozzátok szól tehát szavam, ti királyok, hogy bölcsességet tanuljatok, és el ne essetek!
10. Mert akik az igazságot igazságban megtartják, igazzá lesznek, s akik megtanulják, védelmezőre találnak.
11. Kívánjátok tehát szavaimat, vágyódjatok utánuk, és okulásban lesz részetek!
12. Ragyogó a bölcsesség és hervadhatatlan, és könnyen meglátják azok, akik szeretik; akik keresik meg is találják.
13. Eléje megy azoknak, akik vágyódnak utána, s előre megmutatja nekik magát.
14. Aki kora hajnalban keresi, nem kell, hogy fáradjon, mert a portáján ülve találja.
15. Róla elmélkedni tökéletes okosság, aki érte virraszt, csakhamar gond nélkül lesz.
16. mert ő maga jár körül, s felkeresi azokat, akik hozzá méltók, vidáman jelenik meg nekik az utakon, és minden gondolatban találkozik velük.
17. Kezdeté a legőszintébb vágy az okulás után,
18. az okulásra irányuló gond pedig szeretet, a szeretet pedig törvényeinek teljesítése, a törvények megtartása pedig a halhatatlanság teljessége,
19. a halhatatlanság pedig közel hoz Istenhez,
20. a bölcsesség kívánása tehát elvezet az örök uralomhoz.
21. Ha tehát kedvetekre van a trón s a jogar, ti népek fejedelmei, szeressétek a bölcsességet, hogy örökké országolhassatok!
22. Hogy mi a bölcsesség és hogyan keletkezett, íme, hirdetem, nem rejtem el előttem

Isten titkait, megvizsgálom a teremtés kezdetétől fogva, napvilágra hozom ismeretét, és nem hallgatom el az igazságot.

23. Nem járok a sápadt irigységgel, mert annak nincs köze a bölcsességhez.

24. A bölcsék nagy száma javára van a világnak, s az értelmes király erőssége a népnek.

25. Okuljatok tehát szavaimon, majd hasznát látjátok!

7. fejezet

1. Hisz én csak halandó ember vagyok, hasonló a többihez, ivadéka a földből alkotott elsőnek. Anyám méhében formálódtam én is testté,

2. tíz hó folyamán álltam össze a férfi magvából, az egyesülés gyönyöréből.

3. Születésem után én is a közös levegőt szívtam, ugyanolyan földre estem, mint mások, első szavam sírás volt, mint a többieké.

4. Pólyában neveltek sok vesződéssel,

5. mert a királyok közül egy sem kezdte másképp az életet.

6. Mindenki számára egy a belépés az életbe, s egy a távozás!

7. Ezért könyörögtem, és okosság adatott nekem, imádkoztam és eljött hozzám a bölcsesség lelke.

8. Többre becsültem az országnál és trónnál, s a gazdagságot hozzá mérve semminek tartottam,

9. nem tettem vele egy sorba drágakövet, mert minden arany hozzá képest csak kevés homok, s az ezüst mellette csupán sárnak számít.

10. Egészségnél, szépségnél jobban szerettem, s eltökéltem, hogy világosságul használom, mert a fénye soha el nem alszik.

11. De vele együtt a többi jó is hozzám jött, és mérhetetlen gazdagság volt a kezében.

12. Én pedig örvendtem mindnek, mivel a bölcsesség volt a vezérük, de nem tudtam, hogy mindezeknek ő az anyja!

13. Csalárdság nélkül sajátítottam el, és irigység nélkül adom tovább. Nem rejtem el gazdagságát,

14. mert kifogyhatatlan kincs az az embernek. Akik vele éltek, megszerezték Isten barátságát, mert a fegyelem adományai ajánlották őket.

15. Nekem pedig adja meg Isten, hogy bölcsen beszéljek, és gondolkodjam ahhoz méltón, aminek részese lettem, mivel ő a bölcsesség útmutatója, s egyben a bölcsék

irányítója,

16. hisz kezében vagyunk mi is, meg szavaink is, és minden értelmesség, ügyesség és fegyelem.

17. Mert ő adta nekem a dolgok igaz tudását, hogy értsem a világ szerkezetét, az elemek erejét,

18. az idők elejét, végét és közepét, a napfordulat változását, az évszakok váltakozását,

19. az évek körforgását, a csillagok állását,

20. az állatok természetét, a vadállatok dühét, a szelek erejét, az emberek gondolkodását, a növények különféleségét, a gyökerek erejét.

21. Ami rejtve van s ami látható, megismertem, mert a mindenség művésze, a bölcsesség megtanított rá!

22. Benne ugyanis lélek van: értelmes és szent, egyetlen, sokféle és finom, ékesen szóló, gyors és szeplőtelen, biztos, kellemes, jót kedvelő és éles,

23. akadályt nem ismerő, jótékony, emberbarát, kegyes, állhatatos, szilárd, minden erővel teljes, mindent látó, minden szellemen átható, az értelmeseken, tisztákon, legfinomabbakon.

24. Mert minden gyorsnál gyorsabb a bölcsesség, tisztaságánál fogva mindenén áthatol,

25. mert Isten erejének lehelete, s a mindenható Isten dicsőségének tiszta csordulása. Nincs benne semmi szenny,

26. mert az örök világosság kisugárzása, Isten fölségének szeplőtelen tükre és jóságának képmása.

27. Bár egymagában van, mindent megtehet, bár egyedül marad, mindent megújít, nemzedékről-nemzedékre betér a szentek lelkébe, s őket Isten barátaivá és prófétákká avatja.

28. Mert Isten csak azt szereti, aki a bölcsesség bizalmasa,

29. mivel az ékebb a napnál és minden csillagképnél, a fényhez hasonlítva különb annál is,

30. mert azt felváltja az éjjel, a bölcsességen azonban nem vesz erőt a gonoszság!

8. fejezet

1. Elér tehát erejével egyik határtól a másikig, s a mindenséget üdvösen igazgatja.

2. Őt szerettem és kerestem ifjú koromtól, s azon voltam, hogy kedvesemmé tegyem, és szerelmes lettem szépségébe.

3. Nemes származásával dicsekszik, mivel Istennel együtt lakik. A mindenség Ura megkedvelte,
4. mert be van avatva Isten ismeretébe, és műveiben ő a tanácsadója.
5. Ha pedig a gazdagság kívánatos az életben, mi gazdagabb a mindenkor alkotó bölcsességnél?
6. Ha a megézés sikerrel munkálkodik, van-e a létezők között nála külön művész?
7. És ha valaki az igazságot kedveli, fáradságának gyümölcsei kiváló erények, mert megtanít mértéktartásra és okosságra, igazságosságra és erősségre, melyeknél hasznosabb nincs az életben az embereknek.
8. Ha pedig valaki gazdag tudást kíván: ismeri ő a múltat, kifürkészi a jövőt, ért a fordulatot beszédhez, a talányok megfejtéséhez, előre tudja a jeleket s a csodákat, a korok és időszakok végét.
9. Eltökéltem tehát, hogy őt veszem életem társául, mert tudtam, hogy tanácsot ad nekem a jóra, és vigaszom lesz gondok és bánat közepette.
10. Dicsőségem lesz miatta a népek előtt, bát ifjú vagyok, becsületem lesz az öregeknél.
11. Az ítéletben elmésnek találják, a hatalmasok elámulnak rajtam, s a fejedelmek arca megcsodál engem.
12. Ha hallgatok, megvárnak engem, ha szólok, felfigyelnek; ha még tovább beszélek, a szájukra teszik kezüket.
13. Ezen felül általa halhatatlanságban lesz részem, s örök emléket hagyok az utánam jövőknek.
14. Népeket kormányzok, és nemzetek lesznek alattvalóim,
15. félelmetes fejedelmek rettegnek, ha rólam hallanak, a nép között kegyesnek mutakozom, és a harcban hősnek.
16. Megtérve otthonomba, kipihenem magamat oldalán, mert nincs keserűség a társaságában, nincsen bosszúság a vele való együttléttben, csak vígság és öröm.
17. Mialatt ezeket magamban fontolgattam, és szívemben meghánytam-vetettem, hogy halhatatlanság van a bölcsesség társaságában,
18. és nemes gyönyörűség a barátságában, okulás a vele való szóváltásban, és jó hírnév a vele való társalgásban, körüljártam és kerestem, mint vehetném magamhoz.
19. Bár széptermetű ifjú voltam, és jó lélek jutott osztályrészemül,
20. vagy inkább: mivel jó voltam, hibátlan testbe érkeztem,

21. mégis láttam, hogy nem juthatok másként a birtokába, csak akkor, ha Isten megadja – és már ez is bölcsesség volt: tudni, hogy kinek az adománya az –, azért az Úr elé járultam, kértem őt, és szívem mélyéből így szóltam:

9. fejezet

1. "Atyáim Istene, irgalom Ura, aki szavaddal teremtettél mindeneket,
2. és bölcsességeddel alkottad az embert, hogy uralkodjék a teremtményeken, amelyeket alkottál,
3. hogy igazgassa a földkerekséget szentségben és igazságban, és egyenes lélekkel igazságot tegyen:
4. add meg nekem a veled együtt trónoló bölcsességet, és ne zárj ki engem gyermekeid közül!
5. Hiszen szolgád vagyok, szolgálód gyermeke, gyenge, rövidéltű ember, elégedetlen a jog s a törvények értésére.
6. Mert legyen bár valaki mégoly tökéletes is az emberek fiai között, a tőled eredő bölcsesség nélkül számba sem jöhet.
7. Te szemeltél ki engem néped királyává, fiaid és leányaid bírójává,
8. te mondtad, hogy templomot építsek szent hegyeden, és oltárt lakóhelyed városában, hasonmását a szent sáornak, amelyet kezdettől fogva készítettél.
9. Veled van bölcsességed, amely ismeri műveidet, s amely jelen volt akkor is, amikor a világot teremtetted, és tudja, mi kedves a szemed előtt, és mi felel meg parancsaidnak.
10. Küldd azt szent egedből, dicsőséged trónusától, hogy velem legyen és velem munkálkodjék, és megtudjam, mi kedves előtted!
11. Mert ő mindezeket tudja és érti, azért józanul vezérel majd tetteimben, és megőriz engem hatalmával.
12. Akkor majd kedvesek lesznek cselekedeteim, igazságban vezérlem népedet, és méltó leszek atyám trónjára.
13. Mert melyik ember ismerheti Isten akaratát, és ki tudná elgondolni, mit kíván Isten?
14. Hiszen a halandók gondolatai bátortalanok, és terveink ingatagok,
15. mert a romlandó test teher a léleknek, s a földi sátor lehúzza a sokat tûnődő elmét.
16. Alig sejtjük azokat, akik a földön vannak, csak fáradsággal értjük meg azt, ami szemünk előtt van, az égieket pedig ki tudná kifürkészni?

17. Ki ismerte meg akaratomat, hacsak te nem adtál bölcsességet, s el nem küldted szent lelkedet a magasból?

18. Így lettek egyenessé a földön levők útjai, s így tanulták meg az emberek, mi tetszik neked, hisz a bölcsesség által menekültek meg, Uram, akik neked kezdettől fogva kedvesek voltak."

10. fejezet

1. Ez óvta meg azt, akit Isten először formált, a földkerekség atyját, amikor még csak ő volt megteremtve;

2. ez vezette ki őt vétkéből, és adott hatalmat neki, hogy minden fölött uralkodjon.

3. Tőle pártolt el haragjában az igaztalan, azért pusztult el testvérgyilkos indulatában.

4. Mikor miatta özönvíz árasztotta el a földet, ismét a bölcsesség mentette meg, és vezérelte hitvány fá által az igazat.

5. Miután a népek gonosz tervükre egybegyűltek, ez találta és óvta meg az igazat, hogy Isten előtt feddhetetlen legyen, és erőssé tette fia szeretetével szemben.

6. Ez ragadta ki az igazat a gonoszok romlásakor, mikor az Ötvárosra hulló tűz elől menekült,

7. gonoszáguk bizonyosága gyanánt ott van a füstölgő sivár vidék, az idétlen gyümölcsöt termő fák, s a hitetlen lélek emlékéül álló sóoszlop.

8. Mivel mellőzték a bölcsesség útját, nemcsak abban vallottak kárt, hogy a jót meg nem ismerték, hanem balgaságuk emlékét is hátrahagyták az embereknek, hogy el ne titkolhassák, amiben vétkeztek.

9. Hû szolgálait viszont a bölcsesség ragadta ki a szorongatásból.

10. Egyenes úton vezérelte a bátyja haragja elől menekülő igazat, megmutatta neki Isten országát, és megadta neki a szent dolgok ismeretét. Vesződése közepette jóléthez segítette, és fáradságát bőséggel jutalmazta.

11. Vele volt kizsákmányolóinak ármányával szemben, és gazdagsághoz juttatta,

12. megőrizte ellenségektől, megóvta üldözőktől, és kemény viadalban neki juttatta a győzelmet, hogy belássa: a bölcsesség hatalmasabb mindennél.

13. Ez nem hagyta cserben az eladott igazat, hanem megóvta a bűntől, leszállt vele a verembe,

14. és nem hagyta el a bilincsekben sem, amíg meg nem hozta neki a kormánypalcát s a hatalmat elnyomói fölött. Meghazudtolta az ellene viaskodókat, és örök hírnevet szerzett neki.

15. Ez ragadta ki a szent népet, a feddhetetlen ivadékot az elnyomó nemzet hatalmából,
16. ez vonult be Isten szolgájának lelkébe, mire ő csodákkal és jelekkel állt ellent félelmetes királyoknak.
17. Megadta az igazaknak kényszermunkájuk jutalmát, csodás utakon vezérelte őket, nappal lepel volt számukra, éjjel pedig csillagfény.
18. Átvitte őket a Vörös-tengeren, átvezette őket a nagy vízen,
19. ellenségeiket pedig a tengerbe merítette, s a tenger mélységéből partra vetette. Ezért az igazak kifosztották a gonoszokat,
20. és énekkel dicsérték Uram, szent nevedet. Egyetértve magasztalták győztes kezedet,
21. a bölcsesség ugyanis megnyitotta a némák száját, s a gyermekek nyelvét ékesszólóvá tette.

11. fejezet

1. Sikerre vezette vállalkozásaikat szent próféta vezetése mellett:
2. átkeltek lakatlan pusztaságon, és sivár helyeken ütöttek sátort.
3. Ellenálltak ellenségeknek, s megbosszulták magukat ellenfeleiken.
4. Szomjúságukban segítségül hívtak Téged, és vizet kaptak a meredek sziklából, szomjukat oltották a kemény kősziklából.
5. Amivel ellenségeik bûnhődtek, amikor nem volt innivalójuk, Izrael fiai annak bőségekben örvendeztek,
6. s az nekik, amikor szûkölködtek, jótéteményül szolgált.
7. Mert a ki nem apadó folyó forrásvíze helyett embervért adtál a gonoszoknak.
8. Amíg azok megfogyatkoztak, büntetésül a megölt kisdedekért, ezeknek váratlanul bőséges vizet adtál,
9. és megmutattad az akkori szomjúsággal, hogyan magasztalod fel a tieidet és pusztítod el ellenségeiket.
10. Amikor ugyanis megpróbáltatás érte őket, bár csak enyhe feddésben volt részük, megtudták, milyen kínokat szenvedtek a harag sújtotta gonoszok.
11. Azokat ugyanis mint intő atya, próbára tetted, ezeket pedig, mint szigorú király, kérdőre vontad és elkárhoztattad.
12. Távol tőlük és jelenlétükben egyaránt kint szenvedtek,

13. mert kétszeres bánat fogta el őket, és sóhajtottak, amikor a múltukra emlékeztek,
14. mert amikor hallották, hogy az, ami nekik bűnhődés, amazoknak javára szolgált, tudomást szereztek az Úrról, és csodálták az események végét.
15. Akit egykor gonoszul kitétek és gúnyolva elutasítottak, azt az események végén megcsodálták; szomjaztak őket, de nem úgy, mint az igazak!
16. Romlottságuk balga vélekedései miatt, amelyektől félrevezetve esztelen csúszómászókat és alávaló állatokat imádtak, büntetésül esztelen állatok raját bocsátottad rájuk,
17. hogy megtudják: mindenki azzal bűnhődik, ami által vétkezik.
18. Mert mindenható kezed, amely a világot a forma nélküli anyagból teremtette, küldhetett volna ellenük medvét, bőszi oroszlánt seregestől,
19. vagy újfajta ismeretlen, dühös fenevadakat, amelyek tüzes párát lehelnek, sisszergő gőzt fújnak, vagy szemükből rémes szikrát szórnak,
20. amelyek nemcsak ártással tudták volna tönkretenni, hanem pusztaság látásuk is holtra rémítette volna őket.
21. De eleshettek volna akár egyetlen lehelettől, üldözve saját tetteiktől, elszélesztve hatalmad fuvallatától, de te mindent mérték, szám és súly szerint rendeztél.
22. Csakis neked áll mindig módodban megmutatni nagy hatalmadat, és ki tudna ellene szegülni karod erejének?
23. Mert az egész világ olyan előtted, mint a mérleg mutatója, mint a földrehulló hajnali harmatcsepp,
24. mégis könyörölsz mindenben, mert módodban áll minden, s elnézed az emberek bűneit a bűnbánatért,
25. mert szereted mindazt, ami van, semmit sem utálsz abból, amit alkottál. Mert ha gyűlöltél volna bármit is, meg sem teremtetted, s meg sem alkottad volna.
26. Hogy is maradhatna meg bármi, ha te nem akarnád, és hogyan állhatna fenn, amit nem hívtál létre?
27. Kímélsz mindent, mivel a tiéd, Uram, s az élőben leled öröme!

12. fejezet

1. De jó, de kegyes a szellemed, Uram, mindenben!
2. Ezért a tévelygőket megfedded egy keveset, vétkeikért megdorgálsz őket, és lelkükre kötöd, hogy a gonoszástól elfordulva benned higgyenek, Uram!

3. Így szent földed régi lakóitól is iszonyodtál ugyan,
4. mert utálatos dolgokat műveltek előtted: varázslást és förtelmes áldozatokat;
5. kegyetlenül megölték gyermekeiket, emberek belső részeit falták és vért szürcsöltek, amikor mint beavatottak titkos ünnepséget ültek.
6. A gyámoltalan teremtések gyilkos szülőit el akartad ugyan emészteni atyáink keze által,
7. hogy a föld, amely előtted mindennél kedvesebb, Isten gyermekeiben méltó telepéseket nyerjen,
8. de még őket is megkímélted, hisz ők is emberek, és sereged előőrse gyanánt darazsakat küldtél, hogy apránként irtsák ki őket.
9. Nem mintha nem lett volna erőd, haddal vetni az igazak alá a gonoszokat, félelmes vadakkal, vagy egy kemény igével egyszeriben kiirtani őket.
10. Mégis apránként büntetted őket, hogy alkalmat adj bűnbánatra, bár tudtad, hogy gonosz volt eredetük, a romlottságuk velük született, és gondolkodásuk soha meg nem változik,
11. hisz istentelen fajzat voltak kezdettől fogva! Nem kellett tartanod senkitől sem, amikor büntetlenül hagytad bűneiket,
12. hisz ki mondhatná neked: "Mit cselekedtél?" Vagy ki szegülhetne ellen ítéletednek? Ki léphet fel ellened, mint az igaztalan emberek védője, és ki illehet váddal, ha elpusztulnak népek, melyeket alkottál?
13. Hisz nincsen kívüled Isten, aki gondját viselné a mindenségnek, hogy bizonyítanod kellene: nem ítéltél hamisan.
14. Nem vonhat kérdőre sem király, sem fejedelem azokért, akiket elveszítettél.
15. Mert igaz vagy, mindent igazságban intézel, úgy ítélsz, hogy nem illik hatalmadhoz kárhozatni azt is, aki büntetést nem érdemel.
16. Hiszen hatalmad az igazságosság alapja, és mivel mindennek ura vagy, kész vagy mindent megkímélni.
17. Mutatsz ugyan erőt, ha kétségbe vonják hatalmad teljességét, és bünteted azok merészségét, akik nem ismernek téged,
18. de fékezed hatalmadat, enyhén ítélsz, és nagy kíméléssel igazgatsz minket, mert nálad van a hatalom gyakorlása, amikor csak akarod!
19. Ezzel a bánásmóddal pedig arra tanítod népedet, hogy az igaznak emberségesnek kell lennie, és azzal a jó reménnyel töltötted el gyermekeidet, hogy amikor ítélsz, alkalmat adsz a bűnök megbánására.

20. Ha már szolgálid halálra szánt ellenségeit ekkora kímélettel büntetted, s időt és alkalmat adtál nekik, hogy felhagyjanak a gonoszsággal,
21. mennyi gonddal ítéled akkor fiaidat, amikor atyáiknak esküvel, sőt szövetséggel javakat ígértél!
22. Amíg tehát fenýítesz minket, ellenségeinket sokszor korbácsolod, hogy mi is, amikor ítélezünk, jószágodat meggondoljuk, s az ítéleten irgalmadat remélhessük.
23. Ezért azokat is, akik esztelen, gonosz életet éltek, azzal gyötörted leginkább, amit imádtak,
24. mert a tévelygés útjain túl messze jutottak, amikor az állatok legsilányabbjait hitték isteneknek, s úgy éltek, mint együgyű gyermekek.
25. Ezért szégyenteljes büntetést bocsátottál rájuk, mintha értetlen gyermekek lennének.
26. Mivel pedig nem hajlottak sem megszegényítésre, sem korholásra, Istenhez illő ítéletet tapasztaltak,
27. mert amikor szenvedésük közben bosszankodva látták, hogy azok által bűnhődnek, amiket isteneknek gondoltak, felismerték, hogy ő az igaz Isten, akiről azelőtt tagadták, hogy ismerik, ezért jött el rájuk végső kárhozatuk!

13. fejezet

1. Mert balgák mindazok az emberek, akikben nincs meg Isten ismerete, akik nem tudták a látható javakból megismerni azt, aki van, s a műveket szemlélve nem ismerték föl az alkotót,
2. hanem a tüzet, vagy a szelet, vagy az iramló levegőt, vagy a csillagok körét, vagy a víz árnját, vagy a napot s holdat tartották világot kormányzó isteneknek.
3. Ha már ezeket isteneknek gondolták, mert szépségük elbájolta őket, tudhatták volna, mennyivel kiválóbb ezek ura, hiszen a szépség szerzője alkotta mindezeket.
4. Ha pedig megcsodálták ezek erejét és tevékenységét, megérthették volna, hogy alkotójuk még erősebb,
5. mert a teremtmények nagyságából, szépségéből nyilván meg lehet ismerni azok teremtőjét.
6. De ezek ellen még csak kevesebb a kifogás, mert űk talán csak tévednek, miközben Istent keresik, és meg akarják találni.
7. Amikor ugyanis alkotásaival foglalkoznak, s azokat vizsgálják, megejti őket azok látása, mert annyira szép, amit látni lehet!
8. Ezeknek azonban még sincs mentségük,

9. mert, ha tudásban annyira vitték, hogy át tudták kutatni a világot, ennek urát ugyan miért nem tudták előbb megtalálni?
10. De boldogtalanok azok, és holt dolgokba vetik reményüket, akik emberi kéz művét hívják isteneknek, a mesterséges alkotást aranyból, ezüstből, az állatok képeit, vagy haszontalan követ, régi kéz munkáját.
11. Így, amikor a fafaragó alkalmas törzset vág az erdőből, gondosan lehántja egész kérgét, majd hozzáértő szorgalommal hasznos holmit készít az élet szolgálatára,
12. a munka hulladékát étel készítésére fordítja,
13. ami pedig megmarad belőle, és semmire sem alkalmas: a görbe és görcsökkel telenőtt fát üres idejében szorgalmasan kifaragja, gondos művészettel alakot ad neki, és ember képére formálja,
14. vagy valami hitvány állathoz szabja. Bevonja vörös agyaggal, pirosra keni pirosítóval, és minden foltját befesti,
15. aztán hozzáillő hajlékot készít, a falra illeszti és vassal megerősíti.
16. Tehát gondját viseli, hogy le ne essen, mert tudja, hogy az nem tud magán segíteni, hiszen csak képmás, és segítségre szorul.
17. Amikor pedig vagyonáért, gyermekeiért és feleségéért fogadalmat tesz és imádkozik, nem restell szólni ahhoz, ami lélek nélkül van,
18. az erőtlenséghez könyörög egészségéért, a holthoz esedezik életért, s a gyámoltalanhoz fordul segítségért,
19. szerencsés utat kér attól, ami lábát sem tudja mozdítani, keresetéért, munkájáért és minden ügye sikeréért ahhoz könyörög, ami semmire sem képes.

14. fejezet

1. Más viszont, aki tengerre indul, és szilaj hullámokat készül átszelni, fadarabhoz esedezik, amely törekenyebb, mint a hajó, amely őt hordozza.
2. Mert a haszonvágy eszelte ezt ki, és hozzáértő ember bölcsessége építette,
3. s a te gondviselésed kormányozza, Atyánk, mivel a tengeren is adtál utat és biztos ösvényt a hullámok között.
4. Megmutatod, hogy minden veszélytől meg tudod menteni még azt is, aki jártasság nélkül száll tengerre.
5. Hogy bölcsességed művei parlagon ne heverjenek, még a silány fára is rábízzák az emberek életüket, hajón szelik át a habokat, és életben maradnak.

6. Már régente is, amikor a gögös óriások vesztüket lelték, a világ reménysége hajóra menekült, és kezed irányítása mellett átmentette a nemző magot az utókornak.
7. Mert áldott a fa, amely által igazság történik,
8. de átok éri a kézzel alkotott bálványt, és azt is, aki készítette. Az egyiket azért, mert megalkotta, a másikat pedig, mert romlandó létére istennek hívták.
9. Egyaránt utálat Isten előtt az istentelen és istentelen alkotása,
10. és készítőjével együtt a mű is bűnhődik.
11. Ezért a pogányok bálványai ítélet alá esnek, mert utálattá lettek Isten teremtményei közül, kísértéssé lettek az emberek lelkének és törre a balgák lábának.
12. Mert a hűtlenség kezdete a bálványképek gondolata, kitalálásuk az élet rákfenéje.
13. Nem voltak ilyenek kezdetől fogva, ezért nem is maradnak meg örökké.
14. Mivel az ember hivalkodása által jöttek a világra, hirtelen elmúlás vár rájuk.
15. A keserű gyalázatban bánkódó atya ugyanis a tőle váratlanul elragadott fia képmását készítette, s azt, aki mint ember halt meg, most istenként tisztelte, és alattvalói között szertartásokat és áldozatokat rendelt.
16. Idővel az istentelen szokás megszilárdult, s e tévedést törvényként megtartották, és uralkodók parancsára faragott képeket imádtak.
17. Akiket pedig az emberek nem tudtak szemtől szembe tisztelni, mert távol laktak tőlük, azok képmását a távolból elhozták, a királyról, akit tisztelni akartak, hű képet készítettek, hogy a távollevőnek olyan készséggel hízelegjenek, mintha közöttük volna.
18. Tiszteletük ápolására pedig a művész becsvágya olyanokat is ösztönzött, akik azt nem ismerték,
19. mert, hogy megbízója kedvében járjon, azon fáradozott művészetével, hogy a hasonlóságot minél hívebben kifejezze.
20. A műalkotás szépségétől elbűvölt sokaság pedig most már istennek tartotta, akit kevéssel azelőtt mint embert tiszteltek.
21. Ekként vált az emberi élet kelepccéjévé, hogy az emberek akár érzelem, akár uralkodó előtt meghajolva, a másra nem ruházható nevet kőnek vagy fának adták.
22. És nem érik be azzal, hogy megtévedtek Isten ismeretében, hanem a tudatlanság nagy háborúságában élnek, és mindazt a sok rosszat még béke gyanánt magasztalják.
23. Mert amikor gyermekeiket feláldozzák, vagy titkos szertartásokat végeznek, s eszeveszett vad tivornyákat űznek,

24. nem ügyelnek sem az élet, sem a házasság tisztaságára, az egyik a másikat irigységből megöli, vagy házasságtöréssel keseríti.
25. Mindezek összekeverednek náluk, vérengzés, gyilkosság, lopás és csalárdság, vesztegetés, hűtlenség, lázadás és hamis eskü,
26. a jók zaklatása, a megfélemlítés Istenről, a lelkek fertőzése, természetellenes paráznaság, a házasság állhatatlansága, házasságtörés és kicsapongás.
27. Mert a gyalázatos bálványok imádása minden gonosznak oka, kezdete és bevégezése,
28. hisz vagy őriöngenek jókedvükben, vagy hamisan jövendölnek, vagy gonoszul élnek, vagy könnyelműen hamis esküt tesznek,
29. mert amikor lélek nélküli bálványokban bizakodnak, nem tartanak a hamis eskü megtorlásától.
30. Ezért mind a kettőért méltán bűnhődnek: azért, hogy bálványokra hagyatkozva, Istenről hamisan vélekedtek, és mert hamisan esküdtek, csalárdul megvetve az igazságot;
31. mert nem azok hatalma, akikre esküt tettek, hanem a bűnösöknek járó büntetés követi mindig az igaztalanok botlását.

15. fejezet

1. Te pedig, Istenünk, kegyes vagy és igaz, türelmes, és elnézéssel intézel mindent!
2. Még ha vétünk is, teid vagyunk, hisz ismerjük hatalmadat, de nem vétünk többé, mert tudjuk, hogy hozzád tartozunk!
3. Mert téged megismerni: tökéletes igazságosság, és tudni igaz voltodat és hatalmadat: gyökere a halhatatlanságnak.
4. Nem is ejtett minket tévedésbe az emberek gonosz mesterségének e találmánya, sem az árnyékoló festés haszontalan munkája, a különféle színű faragott képmás,
5. amelyek látása vágyat kelt a balgában, úgyhogy megkívánja a holt kép élettelen alakját.
6. Akik készítik, akik szeretik, s akik tisztelik őket, azok a rosszat kedvelik és méltók, hogy ilyenekben legyen részük.
7. A fazekas is, miután a lágy agyagot fáradtsággal meggyúrta, edényt formál, mindegyiket használatunkra, de ugyanabból az agyagból alakít tisztességre szolgáló edényeket és ellenkező célra valókat. Hogy milyen legyen az edény használata, a fazekas dolga azt eldönteni.
8. Így rosszra feccsért fáradtsággal Istent készít abból az agyagból az, aki kevéssel ezelőtt lett a földből, és csakhamar visszatér oda, ahonnan vétetett, amikor a kölcsönbe

kapott lelket tőle visszakövetelik.

9. De nem gondol azzal, hogy el fogja hagyni ereje, sem azzal, hogy élete rövid, hanem versenyre kel arany- és ezüstművesekkel, ércöntőkkel vetekszik, és nagyra van azzal, hogy hamis dolgokat alkot.

10. Pedig hamu a szíve, és hitvány föld a reménye, s élete értéktelenebb, mint az agyag,

11. mert nem ismeri azt, aki őt alkotta, aki tevékeny lelket lehelt belé, s az élet leheletét bele ihlette.

12. Hanem azt hiszi, hogy életünk játék csupán, hogy az ittlét hasznot hajtó vásár, hogy akárhonnán, még a rosszból is nyereséget kell húzni!

13. Pedig ő bárkinél jobban tudja, hogy vétkezik, amikor földi anyagból törekeny edényt is, bálványt is készít.

14. Balgák mindnyájan, és nyomorultabbak a korlátolt lelkénél néped ellenségei és leigázói,

15. mert a pogányok minden bálványát istennek tartják, holott azok sem szemüket nem használják, hogy lássanak, sem orrukat, hogy lélegzetet vegyenek, sem fülüket, hogy halljanak, sem kezük ujjait, hogy tapintsanak, és lábuk is lusta a járásra,

16. mert ember készítette őket, s olyan formálta, aki az élet leheletét kölcsönbe kapta. Mert egy ember sem alkothat magához hasonló istent,

17. halandó létére ugyanis csak holtat tud készíteni igaztalan kézzel. Hisz ő tökéletesebb azoknál, amiket imád, mert neki – bár halandó – élete van, azoknak pedig nincs.

18. Még a legnyomorultabb állatokat is imádják, mert a többivel összehasonlítva, ostobaságban alábbvalók náluk.

19. De még szépséget sem lehet látni ezeken az állatokon, nincs is részük Isten dicséretében s áldásában.

16. fejezet

1. Ezért méltán szenvedtek kínokat ilyenek által, és lettek bestiák rajának prédája.

2. Népeddel azonban a fenyítés helyett jót tettél, és feltámadt étvágyuk csillapítására rendkívüli csemegét: fűrt készítettél nekik eledelül,

3. úgyhogy amazok, amikor enni kívántak, attól, amit láttak, s ami ellepte őket, még rendes étvágyukat is elvesztették, ezek viszont rövid nélkülözés után még rendkívüli falathoz is jutottak.

4. Mert azokra, az elnyomókra, könyörtelen nélkülözésnek kellett köszöntenie, ezeknek pedig meg kellett mutatni csupán, milyen kínokat szenvedtek ellenségeik.

5. Őket is fenyegette ugyan a vadállatok bőszi dühe, amikor tekerő kígyók marásától pusztultak,
6. de nem tartott haragod mindvégig, csak intés céljából félemlítetted meg őket egy kisé, és megkapták menekvésük jelképét, amely törvényed parancsára figyelmeztette őket.
7. Mert aki odafordult, nem azáltal gyógyult meg, amit látott, hanem általad, mindennek megmentője által.
8. Ezzel is megmutattad ellenségeinknek, hogy te vagy az, aki minden bajból megszabadítasz.
9. Azokat ugyanis a sáskák és legyek csípése megölte és nem volt orvoság életük megmentésére, mert rászolgáltak, hogy ilyenek által pusztuljanak;
10. fiadon ellenben még a mérges sárkányok marása sem fogott, mert irgalmad segítségükre sietett, és meggyógyította őket.
11. Megfenyítetted őket, hogy emlékezzenek parancsaidra, és hamarosan meggyógyultak, hogy azokról teljesen megfélelve ne nélkülözzék segítségedet.
12. Mert nem orvosolta őket sem gyógyfű, sem kenőcs, csak a te igéd, Uram, amely mindent meggyógyít!
13. Mert te vagy, Uram, akinek hatalma van élet és halál fölött, levezetsz az alvilág kapuihoz és újból felhozol.
14. Az ember ugyan ölni tud a gonoszsággal, de az élet elszállott leheletét nem hozhatja vissza, s az elvett lelket nem hívhatja vissza többé.
15. De a te kezéd elöl nem lehet menekülni!
16. Mert az istenteleneket, akik tagadták, hogy ismernek Téged, erős karod ostromozta: szokatlan zápor, jégeső, zivatar üldözte, és tűz emésztette őket.
17. Ami pedig legcsodálatosabb volt: a vízben, amely mindent elolt, a tűz annál is inkább erőre kapott, mert a teremtés az igazak megtorlója.
18. Néha megszelídül ugyan a tűz, hogy az istentelenek ellen küldött állatok el ne égjenek, s ők tulajdon szemükkel lássák, hogy Isten ítélete üldözi őket,
19. máskor azonban a tűz szokatlan erővel lobogott mindenfelől a vízben, hogy a gonosz föld termését elpusztítsa.
20. Népedet viszont angyalok eledelével tápláltad, és fáradság nélkül készült kenyeret adtál nekik az égből, amely minden gyönyörűséggel teljes, és minden íz édessége;
21. mert ajándékoz megmutatta édességedet gyermekeid iránt, úgyhogy az mindenki kívánságának megfelelt, és azzá változott, amit akartak.

22. A hó és a jég ellenállt a tűz erejének, s el nem olvadt, s megtudták, hogy a tűz, amely a jégesőben is égett, és eső közben is villogott, az ellenség természetét tette tönkre.
23. Ugyanakkor meg is feledkezett a saját erejéről, hogy az igazak táplálékhoz jussanak.
24. A természet ugyanis, amely neked, a teremtőnek szolgál, megfeszíti erejét a bűnösök fenyítésére, de lecsillapodik, hogy jót tegyen azokkal, akik benned bíznak.
25. Ezért akkor is, mindenné átváltozva, a te mindeneket tápláló adományod szolgálatába állt, úgy, amint azt a hozzád fordulók kívánták,
26. hogy megtudják fiaid, kiket szerettél, Uram, hogy nem a különféle fajtájú gyümölcs táplálja az embert, hanem igéd tartja meg azokat, akik benned bíznak.
27. Mert amit a tűz el nem tudott emészteni, kevés napsugártól melegítve hamar elolvadt,
28. hogy mindenki megtudja: napkelte előtt kell áldani téged, és virradatkor fordulni hozzád imával!
29. A háládatlan reménye ugyanis elolvad, mint a téli dér, s elfolyik, mint a víz, amelynek nem veszik hasznát.

17. fejezet

1. Mivel kifürkészhetetlenek a te ítéleteid, Uram, és kimondhatatlanok igéid, azért estek tévedésbe a bárdolatlan lelkek.
2. Amíg ugyanis azt hitték a gonoszok, hogy elnyomhatják a szent népet, a sötétség és a hosszú éjjel bilincsei megkötözték őket, úgyhogy tető alá zárva, s az örök gondviseléstől számkivetve feküdtek.
3. Amíg azt hitték, hogy titkos bűneik mellett, a feledés sötét leple alatt rejtve lehetnek, elszéledtek, iszonyúan megdöbbentek, és szörnyű ámulatukban megzavarodtak.
4. Még az őket befogadó zugban sem szabadultak a félelemtől, mert rettenetes zaj háborgatta őket, komor alakok jelentek meg előttük és félemlítették meg őket.
5. Semmiféle tűznek sem volt számukra elegendő világító ereje, de a csillagok lobogó fénye sem tudta e komor éjjelt beragyogni.
6. De hirtelen kigyúlt félelmes lángok jelentek meg nekik, és a soha nem látott jelenségtől megriadva, a látottakat a valónál rosszabbnak gondolták.
7. A bûvészek szemfényvesztése is kudarcot vallott, és csúfosan végződött a bölcsességgel való kérkedés próbája.
8. Akik ugyanis fogadkoztak, hogy kiűznek a beteg lelkekből félelmet, nyugtalanságot, maguk is nevetséges aggódás betegei lettek,

9. mert akkor is, amikor nem ijesztette őket semmi rémség, ha mellettük állatok szaladtak vagy kígyók sziszegtek, megborzadtak, és remegve majdhogy ki nem múltak. Még a levegőbe sem mertek tekinteni, holott azt sehogyszem lehet elkerülni.
10. Mivel ugyanis a gonoszság gyáva, tanúsítja azt is, hogy elítélik, és kegyetlen dolgokat vár mindig a zaklatott lelkiismeret.
11. A félelem ugyanis nem egyéb, mint a segítség gondolatának feladása.
12. Minél gyengébb tehát belül a remény, annál kínosabbnak érzik a bizonytalanságot a csapás forrása felől.
13. Azokat pedig, akik az alélt éjjelen, amely az alvilág mélységes fenekéről jött elő, egyazon álomba merülten feküdtek,
14. hol rémes kísértetek űzték, hol pedig a lélek kábultságában ernyedtek, mert hirtelen, váratlan félelem jött rájuk.
15. Így aztán, ha valaki leroskadt közülük, fogollyá lett, vasbilincs nélkül is börtönbe zárva.
16. Akit meglepett, akár földműves volt, akár pásztor vagy mezei munkás, el nem kerülhető kényszerbe jutott,
17. mert mindannyiukat egyazon sötétség bilincsei fogták. Akár suhogó szál volt az, akár sűrű lombú csalitból hangzott szépcsendésű madárszó, akár sebesen iramló víznek moraja,
18. akár aláhulló sziklák hatalmas robaja, akár ugrándozó állatok láthatatlan futása, vagy ordító vadállatok üvöltése, akár pedig a magas hegyekről verődő visszhang: mind megfélemlítette és megemésztette őket.
19. Mert az egész földkerekség tündöklő fényben úszott, és fennakadás nélkül élhetett a munkának,
20. csak őrájuk borult a terhes éjjel, a rájuk váró sötétség képe. De a sötétségnél is inkább terhükre voltak önmaguknak.

18. fejezet

1. Szentjeid ellenben a legtisztább fényt élvezték. Hallották ugyan azok hangját, de nem látták alakjukat, és magasztaltak Téged, mert nem szenvedték ugyanazt.
2. Akik azelőtt kárt vallottak, hálálkodtak, hogy nem szenvednek, és hogy különbség legyen, még ajándékot is kértek.
3. Ezért tűzoszlop volt vezetőjük az ismeretlen úton, és ártalom nélküli napot adtál nekik a dicső vándorláshoz.

4. Amazok viszont megérdemelték, hogy világosságtól megfosztva a sötétség börtönét szenvedjék, mert elzárva tartották gyermekeidet, akik által a törvény el nem múló világosságát kellett vennie a világnak.

5. Mivel elhatározták magukban, hogy megölik az igazak gyermekeit – akik közül egy kitett gyermek megmenekült –, gyermekek nagy számát vették el tőlük büntetésül, és elveszítetted mindnyájukat egyaránt a tengernyi vízben.

6. Előre hírét vették atyáink ennek az éjnek, hogy jól ismerve az esküvéseket, melyekben hittek, bátrak legyenek.

7. Így bizalommal várta néped az igazak szabadulását és az istentelenek vesztét.

8. Amivel ugyanis az ellenséget sújtottad, azzal minket, akiket hívtál, felmagasztaltál.

9. Mert titokban áldoztak jámbor atyák igaz gyermekei, s egy lélekkel vállalták az igazságos törvényt, hogy jóban és bajban egyaránt osztoznak az igazak, és felhangzottak tőlük az atyák énekei.

10. Az ellenségek azonban éktelen kiáltással feleltek, és szerte hangzott azok jajszava, akik siratták gyermekeiket.

11. Ugyanaz a büntetés sújtott szolgát, urat egyaránt, s az alattvaló ugyanazt szenvedte, mint a király.

12. Egyazon halálnem által valamennyinek számtalan volt a halottja; az élők nem győzték temetni, mert legféltettebb magzataik egycsapásra halálukat lelték.

13. Mert akik varázslások miatt mindvégig hitetlenek maradtak, az elsőszülöttek vesztekor végre mégis elismerték, hogy ők Isten népe.

14. Mert mialatt mély csend borult mindenre, s az éjjel sietős útja közepén tartott,

15. mindenható igéd az égből, királyi trónodról, ott termett a pusztulásra szánt föld közepén mint egy zord harcos.

16. Vissza nem vonható parancsodat hordozta éles pallos gyanánt, ott állt és betöltött mindent halállal, az eget érte, miközben a földön állt.

17. Akkor hirtelen gonosz álmoképek háborgatták, és váratlan félelem szállta meg őket,

18. az egyik itt esett össze félholtan, a másik amott, és tudtul adta halála okát, amely miatt vesznie kellett.

19. Mert az őket háborító álmok ezt előre jelezték, hogy meg ne haljanak anélkül, hogy tudnák, miért kellett kegyetlenül szenvedniük.

20. Az igazakat is illette ugyan a halál megpróbáltatása, és sokakat ért romlás a pusztaságban, de nem tartott soká haragod,

21. mert feddhetetlen férfi sietve közbenjár a népért; elővette szolgálata pajzsát: imával kérlelt és engesztelő tömjénnel, szembeszállt a haraggal, véget vetett a csapásnak, és megmutatta, hogy ő a te szolgád!
22. Legyőzte a zavargást; nem testi erővel, sem fegyver hatalmával, hanem szavával győzte meg a fenytőt: hivatkozott az atyáknak tett eskükre és a szövetségekre.
23. Mert amikor már halomra hullottak a halottak, közbelépett és véget vetett a haragnak, s útját szegte annak az élők előtt.
24. Leomló ruháján rajta volt az egész világ, a négy sor kőbe az atyák dicsősége volt metszve, és fejdíszébe fön séged volt belevésve.
25. Meghátrált ezek elöl az öldöklő, visszahökkent tölük, mert haragodból a pusztá próba is elég volt.

19. fejezet

1. Az istentelenekre azonban mindvégig ránehezedett a könyörtelen harag, mert előre tudta, mit tesznek a jövőben:
2. hogy miután megengedték távozásukat, és sebbel-lobbal útnak indították őket, megbánják majd, és üldözik őket.
3. Még a gyásszal voltak elfoglalva, még jajgattak a halottak sírjánál, és máris újabb balga gondolatra jutottak: mint szökevényeket vették üldözöbe, akiket könyörögve küldtek el.
4. Megérdemelt végzet hajtotta őket ilyen vég felé, s engedte elfelejteni a történeteket, hogy fenyítésük hátralevő büntetése teljessé legyen,
5. és néped csodás módon átkeljen, ök pedig szokatlan halált leljenek.
6. Az egész teremtés ugyanis teljesen újjáalakult természetében, hogy parancsaid szolgálatára álljon, és gyermekeidet sértetlenül megóvja.
7. Mert felhő árnyéka borította táborukat, s ott, ahol azelőtt víz állt, szárazföld bukkant elő: jól látható út a Vörös-tengerben, zöldellő mező a nagy mélység közepén.
8. Átvonult rajta az egész nép, kezéd oltalma alatt, és bámulatos csodáidat szemlélte;
9. legelésztek, mint a lovak, szökdéltek, mint a bárányok, és dicsértek téged, Uram, aki megmentetted őket.
10. Visszagondoltak arra, amit átéltek idegen földön; hogy állati utódlás helyett a föld legyet termett, és vízi állatok helyett a folyó töméntelen békát ontott,
11. aztán pedig madarak szokatlan keletkezését látták, amikor mohóságtól hajtva csemegét kértek,

12. mert vágyuk lecsillapítására fűj szállt fel a tenger felől.
13. De a büntetések sem sújtották a bûnösöket előzetes jelek, csattogó villámcsapások nélkül. De méltán is szenvedtek gonosztetteikért, mert utálatos idegengyûlöletet tanúsítottak.
14. Amíg mások nem fogadtak be ismeretlen jövevényeket, õk jószándékú vendégeket vetettek szolgaságba.
15. És még egy: Azokra is ítélet vár, akik nem fogadták szívesen az idegeneket,
16. õk azonban ünnepségek között fogadták be õket, de miután ugyanazon jogok részesei lettek, kemény kényszerrel sanyargatták õket.
17. De sújtotta is õket vakság, úgy, amint azokat ott, az igaz ajtaja előtt, amikor hirtelen sötétség borult rájuk, és mindegyikük az ajtaja bejáratát kereste.
18. Az elemek ugyanis elváltoztak egymáshoz való viszonyukban, mint ahogy a húros hangszeren különbözõ hangok váltakoznak, noha mindegyiknek zengése ugyanaz marad. Ez nyilvánvaló a történetek tüzetes szemléletébõl.
19. Szárazföldi állatok ugyanis vízivé változtak, és vízi állatok kimentek a szárazra.
20. A tûz felfokozta erejét a vízben, a víz pedig elfeledkezett oltó természetérõl.
21. A lángok nem bántották a bennük járó romlandó állatok testét, és nem olvasztották fel a könnyen olvadó jó eledelt, amely jéghez hasonlított.
22. Mindezek által ugyanis naggyá és dicsõvé tetted, Uram, népedet. Nem vetted meg, sõt mindenkor és mindenütt velük voltál!

*** ***** ***

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetõek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

Forrás: www.churchofgod.hu, az Isten Egyházának Gyülekezetei honlapjáról – **aminek semmi köze a Magyarországi Church of God – Isten Gyülekezete – néven, törvényesen bejegyzett egyházhoz!!!**